

γλεντήσω λιγάκι τη ζωή. Είπε η τελευταία μου ιδιοτροπία αυτή και πρόχει να τη σεβάστητε. Δεν σας ζητώ παρά πέντε χρόνων προθεσμία και πενήντα χιλιάδες φράγκα. Κατόπιν είμαι έτοιμη να ρθώ μαζί σας στις 'Ινδίες για να με θυσιάσετε στους θεούς σας...

Ο Ροΐνα Σίγγ συνοφρυώθηκε.
— Είπε πολλά πέντε χρόνια, είπε.
— Καλά. Να τα λογοστήσουμε τότε. Τέσσερα και λίγους μήνες. Σύμφωνοι;

Ο 'Ινδος έκανε λίγα βήματα σκεπτικώς μέσα στο δωμάτιο και κατόπιν ξαναγύρισε μπροστά στη Λόλα.

— 'Ας γίνει όπως λές, τής είπε. Γι' αυτό το έργο αφιέρωσα ολόκληρη σχεδόν τη ζωή μου. Δεν περιάζει αν περιμένο ακόμα λίγα χρόνια. Οι όροι σας γίνονται δεκτοί. Κάθε χρόνο, σε ώριμισμένη εποχή, θα λαβαίνετε δέκα χιλιάδες φράγκα και θα τα γλεντάτε. Θυμηθήτε όμως, Λόλα Μοντέζ, Σήμερα έχουμε 10 Σεπτεμβρίου 1856. "Αν ύστερ' από πέντε χρόνια δεν θα είστε έτοιμη, αλλοίμονο σας!..."

Και καθώς είπε τα τελευταία αυτά λόγια του, ο 'Ινδος άκουμπησε βαρύν το χέρι του επάνω στους ώμους της Λόλας, πράγμα που την έκανε ν' ανατριχιάσει σύγχρομη. "Επειτα διεψήθησε προς την πόρτα και βγήκε έξω.

Την άλλη μέρα η Λόλα Μοντέζ έλαβε απ' τον τρωακό της ευεργέτη δέκα χιλιάδες φράγκα κι' έφυγε απ' την Αυστραλία.

Περιπλανήθηκε σε πολλά μέρη, ζητώντας να διασκεδάσει την ύποληψη ζωής της και να χαρή τα τελευταία της χρόνια, όσο απορούσε πώ τοελλά.

Ο καιρός περνούσε κι' αυτή στο μεταξύ έτρωγε τα χρήματα που της έστελνε ο 'Ινδος και που της έπαρσσαν άποσπάρτες στις ανάγκες της.

Έξαινα, τον 'Γανουάριο του 1861, ενώ βρισκόταν σε μιιά φιλική έστρατιά, προσεβλήθη από παρσούσια. Την μετέφεραν άνωσως στην κατοικία της, όπου και πέθανε την άλλη μέρα.

Λίγες ώρες προτού κλείσει τα μάτια της, κάλεσε τη σπυνοκλακιά της, σίχτιο ενός εισόφρου, και τής διηγήθηκε όλα όσα άναφέρουμε παραπάνω.

Πειθαίνοντας, θυμήθηκε να ζητήσει συγνώρεα απ' τον Θεό και άνάστασι της τόσο κοιρασμένης ψυχής της.

Δεν ξέρομε τί έκανε ο Ροΐνα Σίγγ όταν έμαθε το θάνατο του ύπομηχιόν θύματος του. Είπε όμως βέβαια, ότι θα λιπήθηκε πολύ.

Κάποιος Γερμανός ποιητής γράφει:
"Υπάρχουν άνθρωποι που άναχωρούν ένα ώραίο πρού απ' αυτόν τον κόσμο, χωρίς να τους άξίζει να βρη ούτε ο σκύλος στην πόρτα του σπιτιού τους για να τους ξεπροόδοση..."

Θά ταιριάζαν τάχα οι στίχοι αυτοί ως επιτάφιοι στη Λόλα Μοντέζ;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΕΣ ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

"Όταν ο 'Ιούλιος Καίσαρ έγινε φαλακρός, για να κρύβη το φυσικό του αυτό ελάττωμα, φορούσε πάντα στο κεφάλι του στέφανο δάφνης, όπως ακριβώς τον παριστόνουν και στα νομίσματά του.

Ο περιφωτός οφθαλμολόγος Κικέρων ήταν τόσο πολύ εγωστικής, ώστε συνέθεσε τον εξής έξοφρσνικό στίχο για τον εαυτό του:

"Η πόλι που μ' έχει 'Υπατο, τί ευτυχισμένη πόδινα!

Ο αλλιώδης τής 'Αγγιλιάς Βάλτερ Ράλεϊ, κατά τις ήμέρες των επισήμων εορτών και δεξιώσεων, φορούσε πέδιλα σπολιωμένα με πολύτιμα πετράδια άξιας... Έξη χιλιάδων λιρών, πανοπλία από καθαρό άσημ, σπαθι, άδομαντοκόλλητο και μιιά πολύτιμη ζώνη άνυπολόγητης άξιας.

Ο μέγας φιλόσοφος κι' εφευρέτης Καρτέσιος έδινε τόσο μεγάλη σημασία στις περσόνες του, ώστε είχε πάντα στο σάιτι του ολόκληρη παρακαταθήρη απ' αυτές.

Ο Μέγας Ναπολέον, ο οποίος δεν υπερφαινεύοταν για πολλά άλλα προσόντα του, καμάρωνε για το μικροκαμωμένο του ποδι!

Ο 'Ιταλός ποιητής Βογιάρδι, κάθε φορά που έβρισκε μιιά όφραία όμμα για τους στίχους του, κωριεύοταν από τόσο χαρά, όπως έβαζε τις καμπάνες του χωριού του να σημαίνουν γιορταστικά.

Ο λόφος Βύρον τέλος, έκαναχάτο για όλα του, για το ταλέντο του, για την καταγωγή του, για τη μισανθρωπία του, αλλά περισσότερο απ' όλα γιατί ήταν καλός καβαλλάρης και είχε όφραϊό χέρι!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τά άπλοότερα σπολιδια ταιριάζουν καλύτερα απ' όλα στην όμορφιά. Σαίν Πιέρ
"Η χάρες δεν καταστρέφονται όπως η όμορφιά, αλλά έχουν ζωή κι' άνανεώνονται κάθε τόσο. Ρουσσώ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

(Πεινές, βασιανιστήρια, άγριότητα, άπανθρώπιες)

Κατά την έποχή των πρώτων Τσάρων και ιδίως του Μεγάλου Πέτρου, άκόμα και τα πιο κοινά και συνηθισμένα έγγλυμματα έτιμοφοούντο με τις βαρβαρότερες και σκληρότερες ποινές. Τους κίβδηλοποιούς π.χ. τους έτιμοφοούσαν λαώνοντας τα κίβδηλα νομίσματα και χίνοντας το μετάλλο τους μέσα στο στόμα τους...

Κάποτε συνέβηθήσαν στη Ρωσία μιιά μητέρα και μιιά κόρη, γιατί είχαν πληρώσει δύο φονιάδες και τους είχαν βάλει να σκοτώσουν έναν έχθρό τους. "Η δύο γυναίκες όμοιόλογησαν την ένοχή τους και καταδικάστησαν να θαρτούνε ζωντανές.

"Η μητέρα έζησε μέχρι της τρίτης ήμέρας μέσα στον τάφο της, ενώ η κόρη βάσταξε ως την έκτη. Μετά το θάνατό τους, τα πτώματα τους κρεμάστηκαν με το κεφάλι προς τα κάτω από τα πόδια των δύο δολοφόνων που είχαν άλαγχρονιστεί την ίδια ήμέρα.

Ο Τσάρος έποσκέφθηκε το μέρος του μαρτυριόν των δύο γυναικών και σταμάτησε μάλιστα μπρος στο λάκκο της κόρης. "Η έτοιμοθάνατη τον παρακάλεσε τότε να βάλη ένα στρατιωτικό για την ποροβλήρη, για να μη βασιανίζετα περισσότερο. "Ο Τσάρος όμως έθεώρησε παράνομη την αίτηρή της και την άρρησε να πεθάνη σιγά—σιγά, χωρίς να της παρσάχη ούτε την τελευταία και τόσο θλιβερή, αλλοίμονο, παρηγοριά που του ζήτησε.

"Άλλοτε πάλι διηγήθησαν από την 'Ασρακία στην Πετρούπολη μισοί έπαναστάτες. Μαζί μ' αυτούς ήταν κι' ένας παπάς, τον οποίο ο Μέγας Πέτρος άποσκέφαλε ο ίδιος μ' ένα ποσάφι!

"Υστερ' από λίγες μέρες συνέβηθη μιιά γυναίκα που είχε σκοτώσει τον άνδρα της και την πεθερά της. "Η κακοήγος Ρωσσία όμοιόλογησε με γενικότητα το έγγλυμά της και τιμωρήθηκε γι' αυτό σκληρότερα. Πρωτό δηλώσει τη θάρραση από λάκκο ζωντανή, άναραν φοτιά και την έμασάφωσαν.

Για τον Τσάρο Πέτρο το Μεγάλο διηγούντα τέλος και το άκόλοθο χαρσστηριστικό άνεκδοτο, που φανερόντα τη διλοματιική του ίκανότητα και την ψυχολογική του διασθήρη:

Είχε συλλάβθει κάποτε ένας ύποχός του ως έχθρός του καθεστώτος κι' είχε υποβλήθει τέσσερες φορές κατά σιανόν σε φρικτά βασανιστήρια, για να προβή σε όμολογίες, χωρίς όμως ν' άνοιξη καθόλου το στόμα του ή να βγάλη το παραμυρρότερο παρσάτω.

Ο Τσάρος, βλέποντας ότι με τα συνηθισμένα μέσα δεν κατάφευε πώτε, κατέφυγε σ' ένα έξεπτότατο τέχνασμα. Μπήκε δηλαδή στο κελιά του καταδίκου, τον έβήλησε και του είπε:

— Ξέρω καλά, ότι είσαι και σ' άμνημόνος στη συννομία που έτοιμάζοταν εναντίον μου. Άρσεται όμως τιμωρήθηκες ως τώρα. "Εξαιολογήσον πλέον σε μένα τα πάντα και σου όρξίζομαι στο Θεό, ότι όχι μόνο θα σε συγχωρήσω για το έγγλυμά σου, αλλά προς άπόδειξη της ιδιαιτέρας είνωιας μου, θα σε όνομάσω και συνταγματάτσορη!

Τό άπροσδόκητο αυτό δείγμα φιλίας του πανισόφρου μονάρχου άφώπλισε τον σιωπηλό καταδίκιο, ο οποίος του άνταπέδωσε συνηχημένως το φιλι κι' άρχισε να του εκθέτη λεπτομερως τα της συννομίας.

"Όταν πεύα τελείωσε, ο Τσάρος τον ρώτησε, πώς είχε συμβεί να περσθή από τόσα βασανιστήρια, χωρίς να λωπηφύρη και να προβή σ' όμολογίες.

Τότε ο καταδίκιος του διηγήθηκε, ότι στην έταφεία, την οποία άποτελούσαν αυτός και οι όπαδοί του, δεν γινόταν κανένας δεκτός, άν δεν ύποβαλλόταν προηγουμένως σε μαρτύρια και δεν έβγαινε νικήτης απ' αυτά. "Όποιος βασανίζοταν μιιά φορά, γίνονταν αλλός έταίρος. "Όποιος όμως έπιθιμόσε να λάθη άνοτέρορες βασήσεις, έστρεπε να ύποστη και άλλα βασανιστήρια, τα όποια όσο φοβερότερα ήσαν, τόσο μεγαλείτερη θείσι του έξασφάλιζαν.

Ο ίδιος είχε περάσει από έξη είδη μαρτυριών και τα είχε ύπομείνει όλα. "Εν πρώτοις τον είχαν μισαγγώρεσι. Μετά τη μισαγγώρησι, του έκαψαν τις σάρκες. Κατόπιν του έβαλαν μέσα στα αυτιά άναμμένα κάρβουνα και στο τέλος του έβήρισαν το κεφάλι, άφίνοντας να πέφτη έπάνω του από ψηλά άργά και κατά σταγόνες ψυχρότατο νερό.

"Όσοι έπιθιμόσουν να γίνουν μέλη της έταφείας, αλλά δεν είχαν την άντοχη να ύποφέρουν ούτε τα έλαφρότερα μαρτύρια, έφρονεόντο με δηλητήριο ή με κανένα άλλο μέσο, για να μην προδώσουν τους συννομιάτες. Κατ' αυτόν τον τρόπο είχαν δολοφονηθει μέσα σε λίγα χρόνια πάνω από 400 άτομα.

Ο Τσάρος έμεινε κατάπληκτος μπρος σ' αυτές τις άποκαλύψεις, αλλά κράτησε την ύπόσχεσί του και άνεκρήσε τον ήρωικό καταδίκιο συνταγματάτσορη του στρατού του, με την ύπόσχεσι όμως να ύπρητη μαρτυρά απ' την προτεύουσα.

